

A Fővárosi Ítéltábla a Kosik Ügyvédi Iroda (fél címe 1, ügyintéző: dr. Kosik Kristóf ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes tartózkodási helye) felperesnek, dr. Ligeti György ügyvéd (fél címe 2) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen, személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében, a Fővárosi Törvényszék 2013. szeptember 13. napján meghozott, 69.P.22.987/2012/21. számú ítélete ellen a felperes részéről 22. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

i t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a pártfogó ügyvédi díj tekintetében megváltoztatja, és azt állapítja meg, hogy az elsőfokú eljárásban felmerült pártfogó ügyvédi munkadíjat teljes egészében a Magyar Állam viseli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Megállapítja, hogy a másodfokú eljárásban felmerült pártfogó ügyvédi munkadíjat teljes egészében a Magyar Állam viseli.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 25.000 (Huszonötezer) forint + áfa másodfokú perköltséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 80.000 (Nyolcvanezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította.

Kötelezte, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 60.000 forint perköltséget. A pártfogó ügyvéd díját 40.000 forintban állapította meg. Kötelezte továbbá a felperest, hogy külön felhívásra fizessen meg a Magyar Államnak 60.000 forint kereseti illetéket.

Az elsőfokú bíróság ítéletében ismertette a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 75. § (1) bekezdését, 81. § (1) bekezdését, 84. § (1) bekezdésének a)-e) pontjait, a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (Smtv.) 4. §-át.

A rendelkezésre álló adatok alapján azt állapította meg, hogy az alperes kiadásában megjelent ... című napilapban az alperes ...-ai cikkében közölte a felperesnek, mint a bűncselekmény elkövetőjének teljes nevét, melyhez a felperes nem járult hozzá.

Álláspontja szerint a bűncselekmény súlya és jellege miatt nyomatékosabb érdek fűződik a sajtónyilvánosság megvalósulásához, mint a felperes magánérdekhez fűződő joga érvényesüléséhez. Megítélése szerint nem volt elfogadható a felperesnek az a hivatkozása, mely szerint a családja az alperesi sajtóból értesült az általa elkövetett bűncselekményről, hiszen felperes évek óta a szabadságvesztés büntetését tölti. Kitért arra is, hogy a személyiségi jogok csak személyesen érvényesíthetők, ezért a felperes a hozzátartozóinak jogsérelme

miatt nem léphetett fel igénnyel az alperessel szemben. Nem osztotta továbbá a felperesnek az Újságíró Etikai Kódex alapján kifejtett álláspontját sem, mivel a felperes nem egy bűncselekmény áldozata, hanem annak elkövetője volt.

Az elsőfokú bíróság a perköltségről a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 78. § (1) bekezdése alapján határozott.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes nyújtott be fellebbezést, melyben kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, és az alperesnek 1.000.000 forint és ez után 2011. április 16. napjától a kifizetésig járó törvényes kamatainak megfizetésére kötelezését.

Másodlagosan indítványozta az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását.

Elsősorban arra hivatkozott, hogy a perbeli alperesi cikk alapvetően egy polgári eljárással kapcsolatosan nyújtott híradást, ezért a közvélemény tájékoztatásának fontossága nem lehet mértéke a felperest teljes nevének feltüntetésével ért hátrány megítélésének. Önmagában ez nem szolgál olyan hírértékekkel, melynek közzététele közérdekből szükséges lenne. A felperes családja tudomással bírt a szabadságvesztés töltéséről, azonban az azt megalapozó bűncselekményt nem ismerték, egészen a cikk megjelenéséig. A felperes ezt szándékosan nem hozta a családja tudomására, mert nem akart rontani a családtagjaihoz fűződő kapcsolatán. Az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe azt sem, hogy a felperesnek két kiskorú gyermeke van, akik ki vannak téve a közvélemény negatív megítélésének, és attól is tartani lehet, hogy a felperestől, mint apjuktól elfordulnak.

Hivatkozott továbbá arra, hogy a felperes kiszolgáltatott helyzetben levő személynek minősül, akinek a médiatartalomban való öncélú és sérelmes bemutatása tilalmazott, annál is inkább, mivel a védekezés lehetőségeiben jelentős mértékben korlátozva van.

Az alperes nem volt tekintettel a felperes személyiségi jogaira, amikor a teljes nevét feltüntette, és ezzel hátrányosan befolyásolta a felperes magánéletét, illetőleg a családjához fűződő kapcsolatát.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A fellebbezés nem alapos.

A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróságnak a keresetet elutasító döntésével, a pártfogó ügyvédi munkadíj meghatározásának módjával azonban nem, ezért határozatát a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta.

A Fővárosi Ítéltábla nem tapasztalt olyan eljárási hiányosságot, amelyre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 252. § (2), vagy (3) bekezdései alapján hatályon kívül kellett volna helyeznie.

A felperes a módosított, illetőleg pontosított keresetében alapvetően magánérdekének, és a magántitkának sérelmére hivatkozott. A magánérdek sérelme, mint személyiségi jog nem határozható meg, és ilyen elnevezéssel a gyakorlatban sem ismert. A magánérdek alapvetően a közérdek általános fogalmával állítható szembe, és a polgári jog általános értelemben védi az egyes személy magánérdekeit. A személyiségi jogok, mint védelmi jogok ezért egységesen óvják a jogalanyok személyiségének kibontakoztatásához szükséges, egyéni értékeket. A magánérdek egyéni értéként nem fogható fel, személyiségi jogi jellege nincsen.

A magántitkokhoz fűződő jog azonban a Ptk. 81. § (1) bekezdésében foglaltak szerint védett személyiségi jog. A magántitok védelmével kapcsolatosan alapvetően azt kellett vizsgálni, hogy volt-e a felperessel kapcsolatosan olyan védendő érték, ismeret, amelynek nyilvánosságtól való elzárásában a felperes

érdekelt volt. A magántitok meghatározásával és megsértésével kapcsolatosan előfeltételként mindig azt kell vizsgálni, hogy a felperes által magántitok körébe sorolt körülmény korábban ismertté vált-e, vagyis mások előtt rejtett ismeretkénti meghatározása lehetséges-e. Amennyiben a felperes által védeni kívánt érdek és körülmény már korábban megismerhető volt, úgy az magántitokként a továbbiakban nem óvható, mert a kívülállók az ismeretet már korábban megszerezhették.

A felperesi előadás szerint a saját szempontjából a védendő érdek az, hogy a nyilvánosság, illetőleg közeli hozzátartozói előtt ne váljon ismertté az a körülmény, hogy milyen bűncselekmény elkövetéséért tölti szabadságvesztés büntetését. Ez titokként azért nem volt meghatározható, mert a cselekmény büntetőbíróság általi elbírálásakor felperes elkövetői mivolta, és az elkövetett bűncselekmény minősítése a felperes nevének feltüntetésével már sajtónyilvánosságot kapott. Ezen az alapon tehát a magántitokhoz fűződő személyiségi jog felperes esetében nem szenvedett sérelmet, mivel nem volt olyan felperes által állított, korábban a nyilvánossá által nem ismert tény, illetőleg körülmény, amely a felperes által kívánt védelmet élvezhetne.

További vizsgálandó körülmény volt, miszerint a felperes bűnelkövetői minősége azáltal kapott újra nyilvánosságot, hogy a sérelmezett írás a bűncselekmény áldozata korábbi ingatlanának tulajdonjogával foglalkozott. A cikk azt közölte, hogy a felperes nevén van az a ház, ami miatt megölte az áldozatot. Ez olyan körülmény, mely magántitokra hivatkozással, a felperes személyiségi jogának megsértése miatt nem érdemes a védelemre, hiszen a közvélemény által elítélt, jelentős súlyú bűncselekmény egyik következményét érinti. Ez pedig olyan ismeret, melyre tekintettel a felperes alappal nem tarthat igényt személyiségének védelemre.

Helyesen hivatkozott az elsőfokú bíróság arra, hogy a felperes kizárólag a saját jogainak megóvását kérheti a perben, hozzátartozó érdekében nem léphet fel, figyelemmel a Ptk. 85. § (1) bekezdésében foglalt azon szabályra, hogy a személyiségi jogok csak személyesen érvényesíthetők. A felperes a kifejtettek alapján két okból sem óvhatja a hozzátartozóinak magánérdekét. Egyrészt a felperes más személyiségi jogának védelme miatt nem terjeszthet elő keresetet, másrészt az általa védeni kívánt magánérdek személyiségi jogként nem határozható meg.

A felperes fellebbezésében hivatkozott, a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. CIV. törvény (Smtv.) 14. § (1) és (2) bekezdései a felperesi jogok védelme érdekében nem alkalmazhatók, mivel ezek a szabályok a médiatartalom-szolgáltatókat kötelezik alapvetően közjogi jelleggel. A személyiség polgári jogi védelme ezzel szemben az adott jogalany számára biztosít egyéni védelmet. Az emberi méltóság élvezzi a polgári jog védelmét is, ennek sérelmére azonban a felperes a keresetében nem hivatkozott. A keresetváltoztatás a Pp. 146. § (1) bekezdése alapján, csak az első fokú ítélet meghozatalát megelőző tárgyalás berekesztéséig lehetséges.

A fentiekre tekintettel az első fokú bíróság érdemben helyesen határozott a felperes keresetének elutasításáról.

Tévesen döntött az elsőfokú bíróság a felperesi pártfogó ügyvéd díjáról, mivel a Pp. 87. § (2) bekezdése alapján, a bíróságnak csak arról kell határoznia, hogy a díj viselésre ki köteles, azonban a díj összegének meghatározása nem tartozik a bíróság hatáskörébe.

Mivel a felperes pervesztes lett ezért az elsőfokú eljárásban felmerült pártfogó ügyvédi munkadíjat az állam viseli. Ebben a tekintetben a másodfokú bíróság az elsőfokú határozatot részben megváltoztatta.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 239. §-nak utaló szabálya, és a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a felperes köteles viselni az alperes másodfokú perköltségét.

A másodfokú perköltség az alperesi jogi képviselőt a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) pontja, (5) bekezdése és 4/A. § alapján megillető ügyvédi munkadíjból áll.

Köteles továbbá viselni a felperes a le nem rótt fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése szerint.

A pártfogó ügyvéd munkadíjának viseléséről a másodfokú bíróság, a felperes pervesztességére tekintettel, a Pp. 87. § (2) bekezdése alapján határozott.

Budapest, 2015. február 3.

. Kisbán Tamás s.k.
a tanács elnöke - előadó bíró

. Hercsik Zita s.k.. Vuleta Csaba s.k.
bíró bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő